

Tuhaf Bir Gün

Prens Hortim tahtında oturmuş, yazın düzenlenecek Őenlikleri düşünürken, "Eğer baŐarabilirlerse enfes olur," diye mırıldandı.

Prenses Alina, okuduğu kitaptan baŐını kaldırıp babasına baktı.

"Enfes olan nedir, baba?"

"Aklıma yeni bir dondurma çeŐidi geldi. Erikli ve-" Prens Hortim durakladı. "Őu minik, kırmızı Őeylerin adı neydi?"

"Minik, kırmızı Şeyler mi? Neden söz ettiğini anlayamadım," dedi ŐaŐıran kızı.

"Canım, iŐte Őu- minik, kırmızı, sapı ve çekirdeği olan meyveden söz ediyorum. Hani kulakla-

rına takarsın. Neydi adı, unuttum... Neyse, boş verelim onu da, söyle bakalım, yazın yapılacak şenlikler için ne düşünüyorsun? Yeni birkaç gösteri eklemek gerekir mi?"

"Bence, Masal Anlatma Yarışması'nın yanına, Yılın En Güzel Yeni Masalı Yarışması'nı da eklemeliyiz," dedi Alina. "Kim bilir, belki ben de yeni

bir masal yazar, bu yarışmaya katılırım." Yüzü hafifçe kızardı.

Prens Hortim küçük kızına bakıp, keyifle gülmüsedti. Onun minicik bir bebek olduğu günler daha dün gibiydi. Şimdi büyümüş, masallar yaratmaya başlamıştı minik Alina.

"Demek içimizde gizli bir masalcı varmış da haberimiz yokmuş," dedi gülümsemesi yüzüne iyice yayılan Prens Hortim. "Yılın En Güzel Yeni Masalı Yarışması'nı hemen bugün ilan edeceğim. Sen de bugünden çalışmaya başla, olur mu?"

Prens Alina, mutluluktan ne yapacağını bilemedi, öylece kalakaldı. Masal yazmak için can atıyor, aklına onlarca yeni düşünce geliyordu. Gözleri sevinçle parlayarak babasına koşup sarıldı.

"Seni seviyorum, babacığım!" dedi neşeyle. Sonra ansızın aklına geldi. "Sanırım, demin adını bulamadığın meyve, vişneydi."

Kızına sıkı sıkı sarılan Prens Hortim, "Vişne değil, tatlı kızım," dedi düşünceli bir sesle. "Ona çok benzeyen başka bir meyve... Adını neden hatırlamıyorum, anlamadım. Yaşlanıyor muyum dersin?"

Prens Alina dikkatle babasına baktı. Hayır, Prens Hortim meyve adlarını unutacak kadar yaşlanmamıştı.

"Birazdan hatırlarsın, üzülme," diye yanıtladı Prens Alina.

“Evet, evet, hatırlarım elbette,” dedi gür sesiy-
le Prens Hortim. “Haydi bakalım, sen şimdi odana
git ve yeni masalın için çalışmaya başla. Benim de
yapmam gereken işler var. Akşam yemeğinde gö-
rüşürüz.”

Prens Alina babasını dinledi. Masalını yaz-
maya başlamak için sabırsızlanıyordu. Sarayın ge-
niş koridorlarında odasına doğru koştu.

Sarayın en süslü yeri olan taht salonunda yal-
nız kalan Prens Hortim, ipek halıların desenlerine
dalıp düşüncelere gömüldü. Neden şu küçük, kır-
mızı meyvenin adını bir türlü hatırlayamıyordu?
Boğazına düşkünlüğüyle tanınan Prens Hortim ko-
nu yiyecek olduğunda hiçbir ayrıntıyı unutmazdı.
Tuhaf bir şeyler oluyor, diye aklından geçirdi. Taht
salonunun geniş pencerelerini örten kadife per-
deleri açtı. Salon parlak güneş ışığıyla doldu; an-
cak, Prens Hortim’in sıkıntısını hafifletmeye bu da
yetmedi.

Prens Hortim tek başına düşünedursun, Ma-
sallar Ülkesi’nde gerçekten de tuhaf şeyler oluyor-
du. Ne var ki, minik bir fare dışında kimse, onların
ve olacakların şimdilik farkında değildi. Üstelik,
bu minik fare suçluluktan kendini büsbütün mi-
niminnacık hissediyordu.

Arşiv Odası’nda Ölup Bitenler

Baharın ilk günlerini yaşayan Masallar Ülkesi’nde
güneşin parlak ışıkları, yeşermeye başlayan ağaç-
ların arasından süzülüp, Prens Hortim’in sarayının
renkli camlarından içeri giriyordu. Prens Hortim
taht salonunda oturup düşüncelere dalmışken, Ma-
sallar Ülkesi’ni bekleyen felaketten henüz haber-
sizdi. Sarayın Arşiv Odası’nda bir sağa bir sola ko-
şuşturan minik farenin gözlerindeki endişeyi görse,
böyle rahat oturmaya devam edemezdi elbette.

Masallar Ülkesi’nin en değerli arşivlerinin sak-
landığı odada oradan oraya koşuşturan minik fa-
renin midesi bulanıyordu. Zavalıcık, az önce yap-
tıklarını hiç yapmamış olmayı diliyordu. Burnunu

her deliğe sokmasa, yasak olduğunu bildiği halde bu odaya girmese, kendini bu kadar yalnız ve bir kenara itilmiş hissetmese, hele o pelerinli adamın sözlerine kanmasa, bütün bunlar başına gelmeyecekti. Hem yaptıklarından ötürü kendini mide bulantısından düşüp bayılacakmış gibi hissetmezdi de.

Minik fare, kesinlikle uyması gereken iki kuralı da hiçe saymıştı. Sarayın Arşiv Odası'na girmiş ve oradaki en önemli masallardan birinin ucunu yemişti. "Bir an önce bu odadan çıkmalıyım," diye düşündü. Kimse farkına varmadan diğer farelerin arasına karışmaktan başka bir dileği yoktu.

Minik fare tam bunları düşünürken, Arşiv Odası'na yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Dev bir anahtarın, oymalarla süslü koca kapının kilidine girerken çıkardığı metal sesi duyan minik fare, kalbinin duracağını sandı. Vücudundaki tüm kaslar gerildi, olduğu yere çivilenmiş gibi hareketsiz kaldı. Ufacık gözleri korkuyla açılıp büyüdü, soluğu kesildi. Kapının açılmasıyla birlikte tüm gücünü toplayıp yerinden fırladı. Gelenin kim olduğuna bakmadan, bacaklarının arasından yıldırım hızıyla koştu. Sarayın mahzenine doğru yol alırken, sanki üzerinden tren geçmiş gibi, tüm kemiklerinin ağrıdığını hissediyordu.

Büyücü Timma'ysa kapının açılmasıyla birlikte dışarı uğrayan fareyi son anda fark etti. Rüzgâr gibi gözden kaybolan farenin ardından dehşetle bakakaldı.

"Olamaz!" diye haykırdı Büyücü Timma. "Eğer düşündüğüm şeyi yaptıysan, seni o fare deliğinden çıkartıp, bir- bir- bir... Neydi o sözcük? Neyse ne; ama, seni şey dilimine çevirmeyi bilirim ben!"